



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Petra Mikeše a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **F. Ž.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2017, čj. OD 1335/17-2/67.1/17362/Rg, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 7. 2. 2019, čj. 58 A 1/2018-29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 9. 2017, sp. zn. 551/2017/SPR/OPŘ/289-Dpř/Tá, čj. 76593/2017, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona. Toho se dopustil tím, že dne 28. 2. 2017 v 8:38 hod. v obci Jablonec nad Nisou, ulici Prosečská, řídil osobní motorové vozidlo v úseku, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, rychlostí 64 km/h (± 3 km/h). Za uvedený přestupek mu správní orgán I. stupně uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť se správní orgány nezabývaly dostatečně tím, zda se silnice nacházela v obci, materiální stránkou přestupku s ohledem na místo spáchání a stanoveným

rychlostním limitem v místě přestupku. Za nepřezkoumatelný považoval také neodůvodněný závěr správního orgánu I. stupně o formě zavinění. Žalovaný nebyl oprávněn závěr o zavinění svými úvahami doplňovat, ale měl rozhodnutí zrušit. Žalovaný sice výrokem potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale jeho odůvodnění změnil. Žalovaný se v takovém případě měl zabývat splněním podmínek pro takový postup dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tedy zda žalobci takovým postupem nezpůsobil újmu v podobě ztráty možnosti odvolat se. Další vadu žalobce spatřoval ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých správní orgán rozhodoval. Nezákonný byl také způsob, jakým proběhlo měření rychlosti. Vnitřně rozporné je i označení místa spáchání přestupku, které je vymezeno GPS souřadnicemi a údajem, že k přestupku došlo „u hasičárny“. V místě vymezeném GPS souřadnicemi se hasičárna nenachází. Správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná také z důvodu, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro žalobce není novější právní úprava příznivější a není z nich zřejmé, podle jakého znění rozhodovaly.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části týkající se stanovení sankce odpovídá § 68 odst. 2 správního řádu. Obsahoval výčet ustanovení, podle kterých byla sankce uložena, přičemž stěžovatelem uváděný § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), není ustanovením, podle kterého by byla sankce přímo uložena. Pokud jde o výrokovou část týkající se povinnosti nahradit náklady řízení, správní orgán I. stupně uvedl pouze § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a nikoli konkrétní ustanovení prováděcího předpisu. Takový postup není zákonný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, čj. 8 As 32/2012-63). Místo přestupku je jednoznačně specifikováno GPS souřadnicemi odpovídajícími záznamu z rychloměru. Uvedení místního označení „u hasičárny“ nezpůsobuje vnitřní rozpornost výroku. Stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal, že by rychlostní limit v místě měření měl být odlišný než 50 km/h a v průběhu správního řízení v tomto směru nevystaly žádné pochybnosti. Nelze proto správnímu orgánu vytýkat, že se danou otázkou podrobněji nezabýval a vyšel z limitů uvedených v oznámení o přestupku a záznamu o přestupku. Pokud jde o naplnění materiálního znaku přestupku, správní orgány se danou otázkou zabývaly dostatečně. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 11 km/h nelze označit za marginální a vylučující nebezpečnost skutku. Pokud žalobce (teprve v žalobě) namítá, že se jednalo o mimoměstskou periferii s malým výskytem chodců, nejedná se o okolnost, která by mohla snížit nebezpečnost činu pod míru naplnění materiálního znaku přestupku. I průmyslová zóna ve větších městech typu Jablonec nad Nisou je místem, kde je nutné trvat na dodržování nejvyšší povolené rychlosti. Nezákonné nebylo ani měření rychlosti městskou policií v neoznačeném místě. Oprávnění měřit v daném úseku rychlost je doloženo listinou obsaženou ve správním spisu. Co se týče posouzení zavinění žalobce, rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení tvoří celek a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně může být rozhojněno podrobnějšími úvahami žalovaného. Tak tomu bylo i v posuzované věci. Jestliže se žalobce ve správním řízení k této otázce sám nijak nevyjadřoval, nelze správnímu orgánu vytýkat, že otázku zavinění posoudil na základě okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo, a podrobněji se danou otázkou v odůvodnění nezabýval. Ze správních rozhodnutí dále vyplývá, že správní orgány vycházely ze znění zákonů účinných v době spáchání přestupku. Relevantní ustanovení zákonů nedoznala v období od spáchání přestupku do vydání správních rozhodnutí změny. Pouhá nová možnost mimořádného snížení výměry pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nepředstavuje zákonnou úpravu pro žalobce příznivější, neboť sankce byla uložena v zákonném rozpětí. Totéž lze konstatovat ve vztahu ke katalogu polehčujících okolností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že je ve věci dána překážka věci pravomocně rozhodnuté. Tuto námitku sice v řízení před krajským soudem nevznesl, nicméně krajský soud k ní měl přihlídnout *ex officio*. Správní orgán I. stupně o věci poprvé rozhodl dne 3. 5. 2017. Žalovaný však jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí žalovaného však stěžovateli nebylo nikdy oznámeno. Stěžovatel svého zmocněnce výslovně vyloučil z doručování písemností. Jestliže rozhodnutí žalovaného nebylo stěžovateli nikdy doručeno, nikdy nenabylo právní moci. Původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nebylo nikdy pravomocně zrušeno a představovalo proto překážku věci pravomocně rozhodnuté pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 9. 2017.

[5] Krajský soud dále nesprávně právně posoudil otázku zavinění. Stěžovatel nepochybně, že žalovaný mohl rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplňovat, ale v posuzované věci byl zásah žalovaného příliš extenzivní. Správní orgán I. stupně k zavinění neuvedl vůbec nic a teprve z rozhodnutí žalovaného se stěžovatel dozvěděl, jak správní orgány dospěly k závěru o vědomé nedbalosti. Důsledkem toho je, že stěžovatel mohl daný závěr poprvé napadnout až v žalobě. Vedle toho se stěžovatel s daným závěrem neztotožňuje ani věcně. Správní orgány neprokázaly povědomí stěžovatele o tom, že se nachází v obci, o rychlosti vozidla a zda bez přiměřených důvodů spoléhal, že neporuší zákonem chráněný zájem. Stěžovatel neviděl značku začátku obce a projížděl nezastavěným územím.

[6] Stěžovatel nesouhlasí ani s právním posouzením namítaných vad výroku správního rozhodnutí. Závěr krajského soudu o dostatečnosti uvedení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích není správný, protože daný zákon již byl ke dni vydání správního rozhodnutí zrušen. Navíc dané ustanovení ani neupravovalo vyšší ukládané povinnosti k náhradě nákladů řízení. Z výroku rozhodnutí proto neplyne, proč se jednalo právě o 1 000 Kč. Nesprávně krajský soud posoudil také další vadu výroku, a to uvedení skutečnosti, která nebyla prokázána. Konkrétně údajného tvrzení stěžovatele, že je „*pro tyto věci pojištěn*“. Takový postup je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-65. Dané tvrzení není pravdivé a v budoucnu by na jeho základě mohly správní orgány vyvozovat negativní závěry. Nesprávný je rovněž závěr krajského soudu, dle kterého ve výroku nebylo místo přestupku určeno rozporně. Poblíž uvedené GPS souřadnice se nenachází žádná hasičárna.

[7] Nesprávný je také závěr krajského soudu o zákonnosti skrytého měření rychlosti. Pokud by mohla policie měřit rychlost skrytým způsobem a takto získávat důkazy, je otázkou, jaký by byl smysl § 158d zákona č. 40/2009 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), jímž je policie zmocněna pořizovat důkazy skrytým způsobem. Pokud policie nepostupuje podle daného ustanovení, nesmí důkazy pořizovat skrytě. Tomu odpovídá i skutečnost, že dle právního řádu existují značky IP31a a IP31b, které o měření rychlosti informují. Byť zákonodárce nestanovil povinnost užít tyto značky při měření rychlosti, lze takovou povinnost dovodit z faktu, že (obecní) policie není výslovně oprávněna měřit rychlost skrytě.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Ztotožňuje se se závěry krajského soudu. Tvrzení stěžovatele o nedoručení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017 není pravdivé. Součástí spisové dokumentace je mj. i doručka podepsaná stěžovatelem dne 7. 8. 2017. Dané rozhodnutí nebylo doručováno zmocněnci stěžovatele, ale právě jemu, neboť důvodem odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 5. 2017 byla právě námitka, dle níž nebyl zmocněnec zmocněn k doručování písemností.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel vymezil kasační důvody, které svým obsahem odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že v případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté a dále brojí proti závěrům napadeného rozsudku týkajících se zavinění, vad výroku správního orgánu I. stupně a způsobu měření rychlosti.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou překážkou věci pravomocně rozhodnuté. Ačkoliv daná námitka nebyla vznesena již v žalobě, Nejvyšší správní soud přistoupil ve světle existující praxe zdejšího soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018. čj. 5 Azs 54/2018-22) k jejímu posouzení a dospěl k závěru, že není důvodná. Stěžovatel namítl, že žalovaný nezrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ze dne 3. 5. 2017), jelikož zrušovací rozhodnutí žalovaného (ze dne 31. 7. 2017) bylo doručeno v rozporu s udělenou plnou mocí toliko zmocněnci stěžovatele a nikoli jemu samotnému. Původní rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017 proto nikdy nebylo pravomocně zrušeno a nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 9. 2017 je zatíženo vadou spočívající v překážce věci pravomocně rozhodnuté. Jak správně žalovaný upozornil ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, toto tvrzení stěžovatele se nezakládá na pravdě. Ve správním spisu je založena doručka, která jednoznačně prokazuje, že žalovaný své výše zmiňované rozhodnutí doručoval přímo stěžovateli, který si jej osobně převzal. Ostatně zrušovacím důvodem v rozhodnutí žalovaného byla právě skutečnost, že správní orgán I. stupně v rozporu s plnou mocí doručoval v průběhu řízení písemnosti zmocněnci stěžovatele. Původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto bylo v souladu se zákonem pravomocně zrušeno a nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zatíženo překážkou věci pravomocně rozhodnuté.

[13] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami spojenými s otázkou zavinění. Stěžovatel nejprve namítal, že žalovaný nepřípustně rozšířil odůvodnění v části týkající se posouzení zavinění, čímž stěžovateli odepřel jednu instanci a umožnil mu poprvé dané závěry napadat až v žalobě. Nejvyšší správní soud této námitce nevyhověl. Z judikatury vyplývá, že v případě přestupků, u kterých postačí zavinění z nedbalosti (jako je tomu i v projednávaném případě), postačuje konstatování správního orgánu o tom, že stěžovatel se dopustil zaviněného porušení zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, čj. 4 As 433/2019-43). V posuzovaném případě se nad rámec požadavků uvedených výše citovanou judikaturou žalovaný výslovně zabýval otázkou zavinění stěžovatele a svůj závěr pak také náležitě odůvodnil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že na správní rozhodnutí obou stupňů je třeba pohlížet jako na jeden celek, a vady řízení nebo rozhodnutí v I. stupni lze odstranit v řízení odvolacím (srov. rozsudek ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80). Takový postup je možný také v případě, kdy žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, pokud jinak dospěje k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012-48). Postup žalovaného proto byl ve světle citované judikatury v souladu se zákonem. Stěžovatelem

pokračování

zdůrazňovaná zásada dvojinstančnosti chrání primárně účastníka řízení před překvapivými rozhodnutími správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 63/2016-40). V nyní posuzované věci žalovaný dospěl ke stejnému závěru o formě zavinění stěžovatele a toliko rozváděl odůvodnění tohoto závěru. Zaujatý závěr žalovaného proto nebyl pro stěžovatele v žádném ohledu překvapivý.

[14] Pokud jde o druhou část námitky směřující proti posouzení samotného závěru o formě zavinění, považuje Nejvyšší správní soud předně za stěžejní zdůraznit, že stěžovatel v žalobě namítal výslovně toliko nepřezkoumatelnost závěru žalovaného týkajícího se zavinění, nikoli jeho nesprávnost. Krajský soud k námitce uvedl, že se správní orgány danou otázkou výslovně zabývaly. Jestliže stěžovatel ve správním řízení zůstal pasivní a podle krajského soudu „*nepoukázal na nic, co by mohlo naplnění znaku skutkové podstaty zpochybnit, ke věci se nijak nevyjadřoval, neuváděl žádné podrobnosti, ze kterých by bylo možné blíže zhodnotit jeho vůli či vědomí o tom, jakou rychlostí jede a na jaké pozemní komunikaci a jaká je zde maximální povolená rychlost, správní orgány na naplnění složky vědomí usoudily z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vypluly z provedení dokazování*“. Podle krajského soudu proto nelze správním orgánům vytýkat, že formu zavinění neodůvodnily podrobněji. Stěžovatel nyní obsahem kasační námitky směřuje proti věcnému posouzení otázky zavinění. Taková argumentace je však nepřijatelná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož jde o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že i kdyby se jednalo o nedbalost nevědomou, nemělo by to vliv na skutečnost, že stěžovatel spáchal dopravní přešůpek (viz § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích), ani na výši sankce. Pokud správní orgány nepřičítaly stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění, není třeba trvat na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění stěžovatele (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, čj. 6 As 274/2018-42, a ze dne 12. 3. 2020, čj. 9 As 282/2018-36). Stěžovateli hrozila pokuta v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč a správní orgány uložily pokutu na samé spodní hranici, aniž by zavinění hodnotily jako polehčující či přitěžující okolnost, pouze ji konstatovaly (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2019, čj. 1 As 303/2018-40). Ani případný závěr o mírnější formě zavinění by s ohledem na uloženou výši sankce nemohl mít žádný dopad do právní sféry stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani ve vztahu k této námitce důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[15] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil námitku vad výroku, konkrétně neuvedení některých zákonných ustanovení. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto směru mají chybět ustanovení právního předpisu, ze kterého správní orgán dovodil výši nákladů řízení. Obdobnou námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. již v rozsudku ze dne 21. 3. 2017, čj. 4 As 277/2017-38, kde shledal, že neuvedení ustanovení, podle kterých bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, ve výroku rozhodnutí není důvodem ke zrušení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že smyslem § 68 odst. 2 správního řádu není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Tato námitka proto není důvodná. Stejně tak není důvodná ani námitka, dle níž již nebyl § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně účinný. Správní orgán I. stupně sice rozhodnutí vydal dne 4. 9. 2017 a zákon o přestupcích byl zrušen 30. 6. 2017, nicméně nová úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky stanovuje v § 112 odst. 1 větě druhé, že „*odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější*“. Nová právní úprava pro stěžovatele není v tomto ohledu příznivější (srov. § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.).

[16] Nejvyšší správní soud se shoduje také se závěrem krajského soudu, dle kterého uvedení informace o sjednaném pojištění proti pokutám ve výroku rozhodnutí bylo nadbytečné, ale nejedná se o vadu způsobující nezákonnost správního rozhodnutí. Z judikatury plyne, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudky ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 17/2017-28, či ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 53/2018-23). Těmto požadavkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostojí a uvedení skutečnosti o sjednaném pojištění proti pokutám nezpůsobuje riziko, že by skutek mohl být např. zaměněn za jiný. Jak správně v napadeném rozsudku uvedl krajský soud, nejde posuzovanou věc srovnávat se stěžovatelem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 92/2009. V dané věci správní orgán ve výroku uvedl, že řidič porušil některé zákonné povinnosti, z čehož správní orgány vyvozovaly negativní právní důsledky. O takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejedná, jelikož správní orgány skutečnost, že stěžovatel má sjednané pojištění proti pokutám (jak sám vlastnoručně podepsal v oznámení o podezření ze spáchání přestupku) nepřičítaly stěžovateli k tíži. Jestliže stěžovatel nyní namítá, že by mu tuto skutečnost mohly některé správní orgány v budoucnu přičítat k tíži, jedná se o námitku zcela hypotetickou a spekulativní, která nijak nesouvisí s nyní posuzovanou věcí. Pokud budou správní orgány někdy v budoucnu tuto skutečnost stěžovateli přičítat k tíži, bude mít příležitost proti (dle jeho názoru) nesprávnému zohledňování této skutečnosti brojit v daném řízení.

[17] Pokud jde o vadu spočívající v rozporném vymezení místa přestupku, podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, dle kterého *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“* Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, čj. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“* Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52).

[18] Podle Nejvyššího správního soudu lze závěry napadeného rozsudku k vymezení místa spáchání přestupku v návaznosti na citovanou judikaturu považovat za dostatečné. V záznamu o přestupku jsou uvedeny GPS souřadnice, které správní orgán I. stupně uvedl také ve výroku svého rozhodnutí a jejichž správnost stěžovatel nepochybnil. Ve výroku rozhodnutí je sice uveden také místní údaj, že k přestupku došlo „u hasičárny“, který je nepřesný, neboť mapy založené ve správním spisu je zřejmé, že „u hasičárny“ se v době přestupku nenacházelo vozidlo

pokračování

stěžovatele, nýbrž vozidlo městské policie, z nějž měření rychlosti probíhalo. Zcela přesné místo změření vozidla nicméně plyne z fotografie z měřicího zařízení, která je součástí záznamu o přestupku. Nepřesný místopisný údaj za těchto okolností nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí v situaci, kdy pro posouzení věci není přesné určení místa (v rozmezí několika desítek metrů) rozhodné. Tím spíše uvedené platí, pokud z judikatury plyne, že v některých případech může být dostatečné vymezení místa přestupku např. jen uvedením čísla silnice, ulice, názvem obce a směrem jízdy (viz výše citovaný rozsudek sp. zn. 10 As 44/2016). Zmiňuje-li stěžovatel pochybnosti krajského soudu týkající se „blízkosti křižovatky“, kde mělo k překročení rychlosti dojít, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že v samotném výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně toto přiblížení místa spáchání přestupku užito není.

[19] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nezákonnosti „skrytého měření“. Předně je třeba poznamenat, že stěžovatel nikde srozumitelně nevysvětluje, v čem spatřuje „skrytou“ povahu měření. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že zástupce stěžovatele obdobnou námitku opakovaně vznášel v případech jiných stěžovatelů, jimž byla změřena rychlost z vozidel, které nenesly znaky Policie ČR (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, čj. 2 As 116/2018-51, ze dne 16. 8. 2018, čj. 7 As 186/2018-52, ze dne 19. 11. 2019, čj. 1 As 266/2019-48). O takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejednalo. Zcela zřejmá proto není ani analogie stěžovatele s § 158d trestního řádu, který upravuje sledování osob a věcí utajovaným způsobem. Pokud stěžovatel spatřuje utajení či „skryté měření“ pouze ve skutečnosti, že místo měření nebylo označeno značkami informujícími o měření, krajský soud mu v napadeném rozsudku zcela správně vysvětlil, že „s účinností od 1. 8. 2011 byla zrušena povinnost označit úsek měření rychlosti obecní policií přenosnými dopravními značkami s vyobrazením kamery snímající rychlost a napsím „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Zákon o silničním provozu v době spáchání přestupku nestanovil, že by obecní policie mohla měřit rychlost motorových vozidel pouze v úseku, který by byl označen informativními provozními značkami IP 31a a IP 31b.“ Krajský soud se zevrubně zabýval také oprávněním městské policie měřit v daném úseku rychlost projíždějících vozidel podle § 79a zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené a povahu dané kasační námítky považuje Nejvyšší správní soud za dostačující v této souvislosti odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu